

Όταν ήμουν μικρός φίλησα την πρώτη γυναίκα και κάπνισα το πρώτο τσιγάρο την ίδια μέρα. Πιστέψτε με, από τότε δεν βρήκα καιρό για κάπνισμα.- Arthur Toscanini

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...

μη

ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΠΛΗΓΩΝΕΙ

Αθεράπευτη πληγή η νοσταλγία μας

Υστερα από 12 μήνες περίπου συμμετοχής στην εκπομπή "Η Επικαιρότητα Παντού και Πάντα" στο ραδιοφωνικό σταθμό 2ΜΜ, έχω βγάλει το συμπέρασμα, σύμφωνα με τις αντιδράσεις των ακροατών, ότι το θέμα που καίει είναι πάντα η Ελλάδα.

Κυριολεκτικά ανάβουν τα τηλέφωνα όταν θέμα συζήτησης είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η πατρίδα μας, ενώ όταν αναφερόμεθα σε προβλήματα της Αυστραλίας το ενδιαφέρον είναι πολύ μικρό.

Πραγματικά, μού φαίνεται παράξενη αυτή η αδιαφορία για θέματα που αφορούν άμεσα, εμάς και τις τσέπες μας και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι Ελληνοαυστραλοί δεν ενδιαφέρονται με το ίδιο πάθος και για τη χώρα όπου ζουν.

Μήπως κι' εγώ δεν ενδιαφέρομαι περισσότερο για την Ελλάδα όπου δεν έχω ζήσει ποτέ μεγάλο χρονικό διάστημα, από την Αίγυπτο όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα, αλλά πολύ λίγο με απασχολεί τώρα ύστερα από μισό και πλέον αιώνα στους Αντίποδες;

Ο Σεφέρης είχε δίκιο, όπου και βρισκόμαστε η Ελλάδα μάς πληγώνει, παραφράζοντας τον φημισμένο στίχο του και ποτέ δεν μάς πλήγωσε περισσότερο μετά την μεταπολίτευση απ' ό,τι τώρα με την οικονομική κρίση που ζουν τ' αδέρφια μας.

Γιατί οι Έλληνες που ζουν στο

εξωτερικό συντηρούν τη φλόγα της λατρείας τους για την Ελλάδα; Άλλοι λαοί μεταναστεύουν και σε πέντε λεπτά μετά την άφιξή τους υιοθετούν τη νέα τους πατρίδα σαν δική τους. Θυμάμαι όταν πρωτοήρθα στην Αυστραλία γνώρισα ανθρώπους από την Ολλανδία, την Πολωνία κλπ. που έλεγαν ότι τώρα είναι Αυστραλοί και δυσκολευόμουν να το πιστέψω πώς ήταν δυνατόν να νιώθουν έτσι. Ομολογώ ότι ποτέ δεν ένιωσα "Αιγύπτιος" και με εκνευρίζουν αιγυπτιώτες συμπατριώτες μου όταν μιλούν υποτιμητικά για την Ελλάδα και τούς Έλληνες, όμως το ίδιο ένιωθε για την Ελλάδα ο πατέρας μου που πήγε στην Αίγυπτο τριών χρονών και η μητέρα μου μετανάστευσε σε ηλικία...

δέκα χρόνων.

Θάλεγε κανείς ότι αυτοί που ζουν 50 χρόνια και πλέον χρόνια στην Αυστραλία δεν θα ένιωθαν πια νοσταλγία για την πατρίδα τους, αλλά μπορώ να πω ότι σήμερα είναι ίσως πιο έντονη. Πολλοί είναι αυτοί που επισκέπτονται τακτικά την Ελλάδα και όλα τους φαίνονται στραβά κι' ανάποδα, γκρινιάζουν, ορκίζονται ότι δεν θα ξανακάνουν το μακρινό ταξίδι, αλλά την επόμενη χρονιά πού τους χάνεις και πού τούς βρίσκεις; Στην πατρίδα!

Δεν τους αδικώ, γιατί μια είναι η Ελλάδα και αν δεν την αγαπάς έχεις μεγάλο πρόβλημα. Δεν είναι λανθασμένοι εκατομμύρια τουρίστες που την επισκέπτονται κάθε χρόνο για να την απολαύσουν.

Τσάκωσα τον εαυτό μου να ονειροπολεί βλέποντας τα όρη της Ηπείρου έξω από το εκκλησάκι του Αγίου Δονάτου σε μια βουνοκορφή του Σουλίου και άντε να βρώ οπουδήποτε στον κόσμο έναν πλάτανο στην όχθη του Αχέρωνα για να γευματίσω παρέα με τον Μιχάλη Κάλλη με την πιο νόστιμη μπριζόλα που έχω φάει και την πιο φρέσκια ελληνική σαλάτα, ενώ δίπλα στα πόδια μου έτρεχαν βιαστικά τα κελαρυστά γαλάζια νερά με κάτασπρο αφρό στα κυματάκια τους. Δεν ήταν, όμως, μόνο η ομορφιά του τοπίου και η νοστιμιά του φαγητού, αλλά η ιστορία του ηρωικού Σουλίου και ο μύθος του Αχέρωνα που πρόσφεραν την πραγματική συγκίνηση. Ανέφερα δύο περιστατικά από το ταξίδι μου πέρσι, θα μπορούσα να αναφέρω εκατό τέτοιες συγκινήσεις στις περιπλανήσεις μου και το κάνω επειδή το καλοκαίρι ήρθε και η Ελλάδα μάς περιμένει, όπως τη μάνα που δεν χορταίνει να βλέπει τα ξενιτεμένα παιδιά της.

Φέτος είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να πάμε στην πατρίδα και σας παρακαλώ μην αρχίσετε τη γκρίνια για την κατάσταση όταν βρίσκεστε εκεί, δώστε κουράγιο στ' αδέρφια μας γιατί αυτά θα σώσουν τα ιερά χώματα από τους αδηφάγους τοκογλύφους. Εμείς μόνο θα βοηθήσουμε και θα το κάνουμε όσο και όπως μπορούμε.

* Γιώργος Παναγόπουλος

Συμφωνώ με τον Παναγιώτη Νικολάου γι' αυτά που έγραψε χθες όσον αφορά στον φωτορεπόρτερ της εφημερίδας μας, Γιώργο Παναγόπουλο, που γνώρισα πριν μερικές δεκαετίες με τον αδελφό του, Παναγιώτη (Πίτερ) που έχει "κρεμάσει" τις κάμερες αφού έχει φωτογραφίσει την ιστορία της παροικίας για πολλά - πολλά χρόνια.

Με τον Παναγιώτη, τον Γιώργο και αργότερα τον νεώτερο Σπύρο συνεργαστήκαμε σχεδόν σε όλες τις παροικιακές εφημερίδες και γι' άλλη μια φορά θα πω ότι ο ρόλος του φωτορεπόρτερ είναι αδικαιολόγητα υποβαθμισμένος.

Δεν μπορώ να φανταστώ εφημερίδα χωρίς δημοσιογράφο, αλλά ούτε και χωρίς φωτορεπόρτερ. Οι Κινέζοι λένε ότι μια φωτογραφία αντιστοιχεί με χίλιες λέξεις σε μια εφημερίδα και έχουν απόλυτο δίκιο, αφού μού είναι αδύνατο να κάνω ρεπορτάζ χωρίς φωτογράφο.

Ομολογουμένως, ο Γιώργος Παναγόπουλος, είναι ιδιόρρυθμος και ενοχλεί κάποιους που δεν μπορούν να καταλάβουν ότι τους "στήνει" για να φαίνονται αυτοί καλά στη φωτογραφία που θα δουν χιλιάδες μάτια, επειδή είναι καλός επαγγελματίας και υπερήφανος για το προϊόν που προσφέρει. Εκτός, βέβαια, αν προτιμούν τις φωτογραφίες με κινητά τηλέφωνα...

Με τη σειρά μου θα ευχαριστήσω κι' εγώ τον Γιώργο σήμερα με κάθε ειλικρίνεια για την προσφορά του στον "Κόσμο", αλλά και επειδή θα τον χρειαστώ για ρεπορτάζ την ερχόμενη Πέμπτη!

Νάσαι καλά, Γιώργο.

* Καλόο!

Περπατάει ένας μεθυσμένος, παραπατάει και κουτουλάει πάνω σε μία κολώνα. Κάνει ένα βήμα πίσω, ξαναπαραπατάει και ξανακουτουλάει στην ίδια κολώνα. Γίνεται αυτό καμιά τριανταριά φορές και αγανακτισμένος λέει:

- Πού είμαι; Στο δάσος;

Αλεξάνδρα Δανάλη, παράδειγμα προς μίμηση

Λένε πως πάντα πίσω από έναν επιτυχημένο άνδρα βρίσκεται μια γυναίκα και η Ελληνίδα, όπου κι' αν βρίσκεται, πρωταγωνιστεί σ' αυτό τον ρόλο. Το έχουμε εξακριβώσει από τις γιαγιάδες και τις μανάδες μας, το είδαμε στη ζωή μας και το βλέπουμε στα παιδιά μας, όπου οι κόρες και οι νέες μας βοηθούν για να στεριώσει το σπιτικό τους, ενώ εργάζονται και για την ευημερία της οικογένειας.

Θα μπορούσα να γεμίσω τις σελίδες της εφημερίδας μας με τα ονόματα γυναικών της παροικίας μας που βοήθησαν στη σκιά του συζύγου τους να δημιουργηθούν μεγάλες περιουσίες στα μαγαζιά, στο εμπόριο και άλλες επιχειρήσεις, ή και στο εργοστάσιο ή το σπίτι ακόμη με ώρες ατελειωτες πάνω από την ραπτομηχανή, ενώ στο ίδιο χρονικό διάστημα γεννούσαν και μεγάλωναν τα παιδιά.

Όμως και αν για οποιοδήποτε ρόλο δεν εργάστηκαν στην οικογενειακή επιχείρηση, το γεγονός ότι μόνο οι γυναίκες ανέλαβαν όλες τις οικογενειακές υποχρεώσεις για να μπορέσει ο σύζυγος ν' αφοσιωθεί στη δημιουργία του οικογενειακού πλούτου ήταν ένας άθλος.

Πολλές, όμως, από αυτές τις γυναίκες μπόρεσαν να βγουν από τη σκιά του συζύγου και να βρουν τη δική τους λάμψη, τη δική τους θέση στην κοινωνία με τη μόρφωσή τους, με τις επιχειρηματικές και άλλες ικανότητές τους σε επαγγέλματα, ή και με το ταλέντο τους.

Μια από αυτές τις Ελληνίδες ασφαλώς είναι η κα Αλεξάνδρα Δανάλη, που γνώρισα πριν 21 χρόνια όταν σαν νεαρή μητέρα ερχόταν με τα μικρούλια της τότε, τον Μάκη και την Κασσάνδρα, στις εκδηλώσεις της Κοινότητας, αλλά και δίπλα στον σύζυγό της πρόεδρο της Κοινότητας, Χάρη, σε επίσημες εκδηλώσεις.

Όμως, σεμνή και πολύ χαμηλών τόνων, ούτε εγώ δεν γνώριζα λόγω επαγγέλματος το ταλέντο της στη ζωγραφική, μέχρι που έδωσε συνέντευξη στον καλό συνάδελφο, Θέμη Καλλό, για την εφημερίδα της Κοινότητας "Νέοι Ορίζοντες".

Ακόμη και πριν μερικές ημέρες πληροφορήθηκα μόνο από οικογενειακή φίλη το άνοιγμα έκθεσης ζωγραφικής με δημιουργίες της και ζήτησα πληροφορίες για τις λεπτομέρειες, επειδή δεν ήθελε να δώσει δημοσιότητα σ' αυτό το σημαντικό γεγονός για τις καλλιτεχνικές δραστηριότητές της.

Η Αλεξάνδρα Δανάλη δεν είναι μοναδική περίπτωση γυναίκας, που με τα καθήκοντα της συζύγου και μητέρας βρήκε το χρόνο ν' αναπτύξει την δική της προσωπικότητα και το δικό της ταλέντο, απλά την αναφέρω σαν παράδειγμα προς μίμηση.

Είμαι σίγουρος πως στην παροικία μας υπάρχουν πολλές γυναίκες με κρυφά ταλέντα, που ίσως δεν γνωρίζουν οι ίδιες και δεν πρέπει να χαθούν. Δεν έχει σημασία αν τελικά θα στεφθούν με επιτυχία οι προσπάθειές τους, επειδή η ζωή δεν κρίνεται μόνο από τις επιτυχίες, αλλά από την ικανοποίηση της δημιουργίας όποιο και αν είναι το αντικείμενο, όποια και αν είναι η προσφορά.

Λεπτομέρειες και φωτογραφίες από το άνοιγμα της έκθεσης ζωγραφικής με πίνακες της κας Δανάλη θα διαβάσετε σήμερα σε άλλη σελίδα και θα κλείσουμε αυτό το σημείωμα με τις ευχές μας για κάθε επιτυχία στην καλλιτεχνική σταδιοδρομία της.

Ακόμη ένα:

Ο δάσκαλος βάζει έκθεση στην τάξη: "Τί θα έκα- αν ήμουν πλούσιος".

Όλα τα παιδιά αρχίζουν να γράφουν εκτός από

τον Μπόμπο.

- Μπόμπο, γιατί εσύ δεν γράφεις την έκθεση; ρωτά ο δάσκαλος.

- Περιμένω την γραμματέα μου, κύριε!